

Slagwerkkant.nl/swkplus

• verslag van 16 North Sea Jazz-concerten

• Gary Husband, Nate Werth & Larnell Lewis, Han Bennink, Chris Dave, Antonio Sanchez & Pedrito Martínez, Steven Brezet, Tom Dijkman, Ruy López-Nussa & Pedrito Martínez

De North Sea Jazz interviews

Mike Mitchell • Nate Werth • Stéphane Galland • Antoine Pierre • Dan Weiss

Onze driekoppige Slagwerkkant-delegatie zag op North Sea Jazz 2018 tal van concerten en clinics met de meest waanzinnige drummers en percussionisten. Kevin Pasman en Erk Willemsen noteerden, filmde en deden verslag. Het meeste van wat je aan verslaggeving kunt vinden, online op Slagwerkkant.nl en hier op deze pagina's (waaronder de vijf interviews), is echter van de hand van onze razendbriljante North Sea Jazz-reporter Dick de Waal. Ga ervan smullen, acht pagina's lang, en leer de aanstormende slagwerkers kennen die wij opvallend vonden tijdens 's werelds grootste en belangrijkste jazzfestival.

interviews door Dick de Waal, achtergronden door Erk Willemsen m.m.v. Kevin Pasman

We zagen veel moois deze editie. Als een rode draad door alles heen liep percussionist **Pedrito Martínez**. Hij speelde een geweldige set met het gelegenheids trio met bassist Michael League en drummer **Antonio Sanchez**; hij stal de show met zijn intrigerend batá-spel en Yoruba-zang bij pianist Harold López-Nussa en de vederlicht spelende latinjazzdrummer **Ruy López-Nussa**; ook zijn timba-solo, aan de zijde van **Steven Brezet** bij Bokanté was om van te smullen. Martínez wordt al enkele jaren gezien als dé belangrijkste conguero; zijn spel voelt als een combinatie tussen de melodische patronen van de grote Ánga, gecombineerd met de zijingwekkend snelle klappen van Richie Flores. We trokken ook nog een uurtje met hem op: iets te eten halen, voetbalfinale kijken (we pikten twee doelpunten mee) backstage Oumou Sangaré bewonderen, en vooral veel over muziek kletsen. Geweldige man, die we hopelijk in de toekomst vaker hier mogen gaan zien!

Wie we natuurlijk al heel vaak hebben gezien

is **Han Bennink**. Maar nu kwam hij behalve voor een optreden met zijn The Quartet.nl voor een clinic naar het festival. In typerende stijl opende hij de clinic met een minuut solo om direct daarop zich tot het publiek te richten: 'Zijn er nog vragen?' Waarna een vanzelfsprekende stilte volgde... Even later, op de vraag of hij ook een drum 'n' bass groove kon laten horen: 'Nee! Ik streef er m'n hele leven al naar niet populair te zijn.'

Gary Husband was afgelopen jaren veelvuldig te zien bij John McLaughlin, als toetsenist én als tweede drummer. Nu was hij weer in volle drumglorie te horen bij gitarist Oz Noy, en in een glansrol met supergrooves en een uitgebreide drumsolo, die je kunt bekijken op Slagwerkkant.nl. Die andere overbekende superdrummer **Dennis Chambers** was in topvorm en liet de virtueuze ritmes bij Mike Stern relaxed klinken.

Natuurlijk waren er nog meer topdrummers, zoals **Jack DeJohnette**, **Chris Dave**, **Questlove** en vele anderen. Zie daarvoor ons online verslag. Ook hebben we interessante drummers

moeten missen, zoals **Allison Miller** (in haar formatie Boom Tic Boom), **Britney Washington** (Beyoncé's drumster bij Ceelo Green) en **Moses Boyd** (in zijn band Exodus), maar we waren maar met z'n drieën...

Wel zagen we natuurlijk uitgebreid de optredens van de drummers die we hebben geïnterviewd. Zoals **Mike Mitchell** (Je kunt zomaar naar een jazzfestival gaan en iemand treffen die je in de eerste drie nummers alle hoeken van de Congotent laat zien.). Of **Dan Weiss** (Er komt een enorm explosieve energie vrij in de ontzagwekkende drum- en synthpartijen.). Dan wel **Stéphane Galland** (Messcherpe glorie, in een orkestbezetting die eigenlijk een tour van minstens honderd optredens verdient.). **Antoine Pierre** (Smaakvol gebrusht, maar zeker ook accuraat knallend.). En de energieke **Nate Werth** (Een avontuurlijke reis, met heel veel ruimte voor het fijnste dat de wereld van percussie te bieden heeft.). Tot zover de citaten uit onze Slagwerkkant.nl-verslagen. Op naar de interviews op de komende pagina's! >>

Mike Mitchell

Wervelwind bij Cameron Graves

In het opzienbarende trio van pianist Cameron Graves (bekend van onder andere saxofonist Kamasi Washington) speelt de jonge Mike Mitchell de drums. Het minicollectief verkent, zoals het pioniers betaamt, de uitersten van het muzikale spectrum. Zo vinden we verbintenissen tussen razendsnelle etudeachtige pianosolo's en drums die hun roots kennen in de funkmatal.

Mitchell is een aanstekelijke verschijning met die twee knotten op z'n hoofd, maar vooral ook een bijzonder vriendelijke en uiterst energieke drummer. Hoewel de Congo-tent werd omgekeerd en iedereen in het publiek zichtbaar onder de indruk was, blikt hij zelf gematigd tevreden terug. De wervelwind praat van hot naar her en sluit af met een ietwat sombere noot. 'Sorry dat ik iets later ben. Ik was op een wijnfeestje beland met een heel aardige presentatrice. Wat was dit een moeilijke gig zeg! We hebben net zes dagen in Amsterdam gezeten met de band en dat is duidelijk ten koste gegaan van de scherpste. We hebben alleen maar rondgefietst de hele week en eh, ja vooral

genoten van jullie hoofdstad. Het begon eigenlijk al met de magere soundcheck. Ja, ook daar waren we 45 minuten te laat. Nu kunnen we met Cameron eigenlijk alles doen wat we willen, maar je mag er gewoon niet de kantjes vanaf lopen. Ik ben nog maar 23 en wil er liefst bij ieder optreden alles ingooien wat ik in huis heb, verrassend blijven. Ik hoop maar dat ik dat voldoende heb gedaan vandaag. Om alles fris te houden stel ik de drums bij ieder optreden zoveel mogelijk anders op: de ene dag een uitgebreide set, zoals die van Tony Williams met drie flinke floortoms; de andere avond compleet miniatuur, of toms van links naar rechts aflopend in maat en toch rechtshandig gespeeld. Het kan me niet gek genoeg.'

Die laatste combinatie wordt gebruikt tijdens North Sea. Dat zal toch soms even puzzelen zijn? 'Jazeker, dat is juist de bedoeling. Bij Stanley Clarke heb ik pas echt leren spelen. Die zei altijd: "Leer de nummers en doe er vooral mee wat je wilt. Zolang je maar communiceert naar de rest van de band welke richting je uit wilt." Dat is een mooie opdracht, toch? Met die

aanpak ben ik uiteindelijk ook bij Erykah Badu beland. Tuurlijk, ik speel anders dan Poogie Bell, maar iedereen heeft z'n eigen stempel. Wel moet ik toegeven dat ik altijd zal proberen om de soulvolle sound te benaderen die John Blackwell van Prince zo kenmerkte. Wat een fantastische drummer was dat zeg.'

Mitchell lijkt met z'n dikke grooves, drukke speelstijl en de opvallend hoog opgehangen bekkens z'n eigen signatuur ruimschoots te hebben gevonden. 'Het gaat de goede kant op, maar er is altijd nog terrein te verkennen. Ik denk er trouwens over om naar Europa te verhuizen. Het heeft momenteel geen zin meer om muziek te maken in de VS. Misschien nog wel in New York, Los Angeles of Chicago, maar buiten de grote steden hoeft het voor mij even niet meer. Amerika is op dit moment niet de plek voor intelligente muziek. Niet met de president die we nu hebben.' (DW)

>>

Op 13 oktober speelt Mike Mitchell met Spirit Fingers op Mondriaan Jazz in Den Haag.

Nate Werth

Helikopterview bij Snarky Puppy

Na opnieuw een adembenemend optreden met Snarky Puppy en het Metropole Orkest treffen we een opvallend vrolijke Werth in de perskamer. We vragen hem of hij tijdens zo'n enorme productie de gelegenheid heeft om even te genieten van al het moois om hem heen.

'Na dertien jaar samen weet je wel hoe je je moet ontspannen. Zelfs met zo'n groot orkest naast je en met die intens opzweepende tapijten die naast je worden neergelegd. Vroeger vond ik het nog weleens moeilijk om die scherpe focus te combineren met speelplezier. Dat heb ik echt moeten leren. Het voelt gewoon als thuiskomen hier. Ik moest deze week regelmatig terugdenken aan de opnamen van *Sylva* in Hilversum in 2015. God, wat was ik toen nerveus. Een suite opnemen van 43 minuten, zonder partijen en met dit briljante orkest ernaast: ga er maar aan staan. Inmiddels hebben we deze nummers zo vaak samen gespeeld dat je ook de individuele musici in het Metropole leert kennen.

'De arrangementen worden ook steeds gaver. In sommige grooves en secties is mijn rol integraal en bij andere stukken gaat het echt om een ornamentale invulling: van vuurwerk en regelrechte impact tot de subtiele kers op de

taart. In die rol houd je constant de drummer naast je in de gaten. Zo probeer ik te voorkomen dat ik de openende rol richting een chorus rol op me neem als die al wordt waargenomen door Larnell (Lewis; red.). Het moet iets toevoegen of verbeteren; er is geen ruimte voor ego's in deze band. Ik benader mijn rol ook als een percussie-producer, probeer zo veel mogelijk een helikopterview te houden. Het verschil tussen Larnell en Robert 'Sput' Searight is duidelijk. Sput is ouder, dat hoor je. Hij speelt met veel *swag* en een enorme hiphop-feel. Larnell komt meer uit de West-Indies hoek, kan werkelijk ieder denkbaar instrument bespelen en doet dat met een enorme dosis techniek. Zonder enige moeite overigens. Ik speel op de melodie en probeer daarbij de drums zo veel mogelijk in de gaten te houden. J.T. Thomas is weer een heel metrische drummer, maar knutselt daar wel heel veel drietjes en vijfjes in. Dus bij hem moet ik oppassen dat ik vooral in dat opzicht niet in de weg loop. Als ik daar een rechte *chick-chicka-chicka* doorheen speel, klinkt het ontzettend lullig, kan ik je vertellen. De frase-ring van drummers moet je goed in de gaten houden, pas dan kun je anticiperen.

'Je brak je nek bij ons thuis over de conga's,

synths en drums. Sinds m'n jeugd verzamel ik allerhande percussie: bodhrans, tars, frame-drums; zolang je er maar op kunt slaan. Hoewel ik vooral klassiek slagwerk studeerde op de University of North Texas, zorgde ik ervoor dat ik ernaast percussie deed in ieder ensemble op school. Michael (League, bassist-bandleider van Snarky Puppy; red.) is net als ik geobsedeerd door percussie en schrijft duidelijk vanuit dat perspectief. Mijn rol zal daarmee altijd overeind blijven, hoe klein de bijdrage soms ook lijkt. Techniek is eigenlijk maar relatief. Die bestudeer je en je bekijkt wat voor jou is weggelegd. Verder moet je er niet te veel over willen lullen. Expressie is veel belangrijker. Wel vind ik het bijvoorbeeld weer een uitdaging om met behulp van onafhankelijkheid meerdere sambapartijen goed te leren spelen. Maar in de performance gaat het met name om ontspanning en je houding. Techniek weerhoudt je hooguit van lichamelijke kwalen op lange termijn, haha! (DW) >>

Met z'n oude Snarky Puppy-maat Sput startte Werth slagwerkduo Ghost-Note. Het duo werd een band, bracht het album *Swagism* uit en gaat in het najaar touren, ook in onze contreien. In het verslag op Slagwerkkrant.nl kun je fragmenten zien van het North Sea Jazz-concert.

Stéphane Galland

Tribale feel bij Angélique Kidjo

Trompettist Ibrahim Maalouf schreef de muziek voor Angélique Kidjo's *Queen Of Sheba*, een indrukwekkende ode aan de krachtige vrouw en de oorsprong van de mens in Ethiopië. Een dikke 70 musici vinden we maar liefst op het podium van de Amazon, met een bandkern die Maalouf 'mijn familie' noemt, maar vooral ook heel veel strijkers van het Casco Philharmonic uit Vlaanderen. Maalouf toetert schitterend, uiteraard her en der in kwarttonen, en dirigeert met onmiskenbare trots de magische wereld van de oogverblindende zangeres uit Benin.

Achter de contrabassen, verscholen in een plexiglazen huisje, zit Stéphane Galland. Op een Afrikaans evenement als dit kan deze Waalse drummer niet ontbreken; met Aka Moon bezocht hij namelijk zo'n beetje iedere krocht van onze muzikale planeet, met op stip het donkere continent. We spraken hem na de show over muzikaal exploreren, het houden van time in zo'n enorme bezetting en over de gave beschikken om binnen al die maatverschuivingen en tempowisselingen de tribale feel overeind te houden. Dat kan de sympathieke Galland namelijk als geen ander.

De band tussen Afrika en België kent uiteraard een oorsprong in het koloniale verleden, maar kenmerkt zich vandaag de dag gelukkig vooral ook door prachtige samenwerkingsverbanden op het muzikale vlak. Hoe ervaart Galland zat zelf? 'Dat is in Brussel zeker zo. Er wonen talloze muzikanten met Afrikaanse roots. Met de juiste open instelling, kun je daar als drummer niet omheen. Je kunt niet anders dan nieuwsgierig zijn naar al die interessante aspecten van time, groove en diverse interpretaties van muziek. Als student vond ik exploratie al belangrijk en dat is nog steeds

het geval. Van uitwisseling komen de mooiste dingen. In het begin ben je misschien de slechtste drummer van allemaal, als je die wereld binnenstapt. Je denkt dat je gewoon niet meer kunt spelen. Alles moet je dus veranderen en opnieuw leren begrijpen. Niks mis mee: succes vinden in het spelen van nieuwe muziek kost altijd inspanning.

'Een orkest als dit begeleiden lijkt ingewikkeld, maar dat valt best mee. We respecteren allemaal de structuur van de stukken, wat er nu voor zorgde dat we eigenlijk maar één repetitie nodig hadden in Mechelen. In Vienne en Juan les Pins (Frankrijk; red.) nodigen we weer heel andere orkesten uit. Je gaat nu eenmaal niet echt makkelijk op tournee met zo veel mensen. Vanavond verliep alles prima. Maalouf is waanzinnig professioneel en hij heeft een geweldig team om zich heen verzameld. De monitorman is er bijvoorbeeld net bij gekomen, maar heeft na wat experimenten een uitzonderlijk goede klus geleverd. Zelf hou ik het drumvolume op m'n oortjes laag. Ik speel van nature al vrij hard en wil voor-namelijk de andere instrumentalisten goed kunnen blijven horen.

'Er kwam voor mij bij de voorbereiding enorm veel lezen aan te pas. Die partijen zijn nu nog slechts een *aide-mémoire*. Af en toe check je even waar je ook al weer moet stoppen met spelen, maar verder werk ik op het oor. Dat komt de communicatie zeker ten goede. Afhankelijk van het project waarin we werken, wil ik nog weleens een click gebruiken. Daar heb ik geen enkele moeite mee. Sterker nog, ik ben er een fan van. Als de muziek precies en strak moet zijn, is er met click geen twijfel over dat dat ook gaat gebeuren. Natuurlijk heb je wel te maken met nog zeventig andere muzikanten, van wie er een behoorlijk aantal strijkers zijn. Ibrahim bepaalt natuurlijk het tempo.

Maar we hebben ook te maken met Angélique, die er op haar beurt een heel eigen tempobeleving op nahoudt. Allemaal oké, zolang ik als drummer maar niet het gevoel krijg dat ik de vertragende factor ben. Daar heb ik namelijk echt een hekel aan. Mijn natuurlijke tendens is om voorop de tel te spelen. Soms, als het stuk erom vraagt, wil ik daar wel van afwijken, maar ik blijf het ingewikkeld vinden.

'Op 26 oktober komt mijn nieuwe project uit: *Stéphane Galland & (The Mystery Of) Kem*. Een paar jaar lang heb ik heel specifieke ritmes gezocht en baslijnen geschreven om ze melodisch te ondersteunen. Ik ken veel mensen die deze muziek voortreffelijk zouden kunnen spelen, maar ze wonen allemaal in het buitenland of zijn al redelijk bekend. Leuker zou het zijn om dit te gaan doen met een paar van mijn studenten aan het Conservatorium in Brussel. De basis zit 'm in vreemdsoortige maten en onderverdelingen die minder gangbaar zijn: vijf, zeven, elf. Ook die kunnen heel groovy uitpakken. Elf is eigenlijk gewoon een Bulgaarse *Kopanitsa* van 4-3-4. Het klinkt lekker organisch en toch weer niet te complex. Als je het heel snel speelt (doet dit voor met verbazingwekkend gemak), lijkt het toch een mooi traag effect te hebben. Mijn studenten vonden dit project behoorlijk spannend, maar ook een geweldige uitdaging. Je begint dan ook te studeren in een gemiddeld tempo; die snelheid komt later wel. Verder speelt de Indiase fluitist Ravi Kulur mee, die ken je wellicht van zijn werk met sitarspeler Ravi Shankar. Tja, zo'n man hoeft je natuurlijk niets meer uit te leggen over bijzondere maatsoorten. >>

Met de legendarische band Aka Moon verzorgde Galland in mei een memorabele show in Paradox Tilburg, en in 2017 kwam van de formatie de indrukwekkende *Constellations Box* uit, met maar liefst 20 platen erin. Twee ontbraken er zelfs nog...

Antoine Pierre

Gezonde spanning bij Philip Cathérine

Met roots in Luik en een jaar studie in New York speelt Antoine Pierre bij tal van formaties, zoals Taxiwars van Tom Barman en Urbex. Sinds 2010 speelt hij bij de inmiddels 75-jarige gitarist Philip Cathérine. Pierre speelt een sleutelrol in deze band, met poeslieve brushes en accuraat knallende swing. Altijd met een oor voor een logische spanningsopbouw. Een jaar studeerde hij in New York, bij onder meer Dan Weiss, maar hij is blij om sinds 2015 weer terug te zijn, met een hoop nieuwe energie.

'Spelen met Philip is geweldig. Makkelijk kan ik het niet noemen, maar inmiddels wel natuurlijk. Dit was de tweede keer dat we met twee vleugels op het podium speelden. Er gebeurt ineens zo ontzettend veel met die toevoeging. Bert van den Brink is natuurlijk een blinde pianist, en ik merk dat ik daar heel veel bewondering voor heb als ik ernaast zit te drummen. Het maakt alles voor mij muzikaler. Ik probeerde me voor te stellen hoe het is om muziek te maken als je input louter is gebaseerd op geluid. Dat is een wonderlijk besef. Philip is ontegenzeggelijk veeleisend wat betreft de drums; hij heeft een heel scherp idee van wat hij wil horen. Drums moeten de grootste dynamische bron zijn.

Ik moet constant *on the spot* zijn als er iets verandert. Het heeft me jaren gekost om daaraan te wennen. Hij gaf me aanvankelijk altijd strenge cues: nu brushes, nu stokken, rustig hier. Als jazzdrummer is dat een interessante en intense ervaring. Nu krijg ik juist veel vrijheid; dat is heel prettig. Deze man blijft zichzelf overigens ontwikkelen, hij is altijd met muziek bezig. Vraagt ie bijvoorbeeld: waar luister je naar, wat speel je nog meer naast mijn band, wil je me eens een paar paradiddle oefeningen sturen die ik kan vertalen naar gitaar? Supercool allemaal.

'Met mijn eigen band Urbex brachten we onlangs *Sketches Of Nowhere* uit, het tweede album dat weinig lijkt op de eerste plaat, die vrij doorgecomponeerd was. De opnamen vonden plaats in de Jet Studio in Brussel. Vooral hun grote ruimte, met veel houtbouw, geeft een waanzinnig mooi drumgeluid. Deze plaat is veel opener van karakter geworden. Letterlijk zie je dat terug op papier: minder noten. Het was als een enorm canvas, waar we met z'n allen mooie kleuren op konden smijten. De composities hiervoor begonnen vaak met een oorwurm. Een absoluut gehoor en goed ontwikkeld solfège helpt dan enorm om die melodietjes uit te werken. In mijn notebook noteer ik alles wat kan

helpen bij de vervolmaking: de vibe, de beschikbare tools; dat soort dingen.

'Ik speel met veel van die muzikanten in allhande bandjes, dus vertrouw er op dat ze goede dingen zullen doen met de beginselen die ik ze aanreik. Setlists hebben we inmiddels overboord gegooid. Hoe kun je nu drie dagen van tevoren bepalen welke muziek passend is op een bepaalde avond? Dat moet je ter plekke uitzoeken.

Ik begrijp niet waarom sommige bands altijd maar hetzelfde programma afdraaien. Je moet je publiek en ook je eigen *mood* in de gaten houden. Vanaf oktober gaan we touren en voor het eerst de grenzen van België over; een overwinning. Ik hou overigens ontzettend van mijn land hoor. Met veel plezier kom ik nog regelmatig in mijn geboorteplaats Luik. Het is een donkere, rauwe en rommelige stad, waar geweldige dingen gebeuren. Hoe hard het er ook regent, er brandt altijd wel ergens een lichtje. En als de deur dan opengaat, is daar iemand die je hartelijk welkom heet en iets te drinken voor je inschenkt.' (DW) >>

Antoine Pierre is te horen op het album *Côté Jardin* van Philip Cathérine. *Sketches Of Nowhere* van zijn band Urbex is in april verschenen. In het voorjaar van 2019 komt het derde album van Taxiwars uit.

Dan Weiss

Metalmeditatie met Starebaby

Daags na het North Sea Jazz Festival hebben we Facetime-contact met Dan Weiss, die met zijn band *Starebaby* liet horen dat metal en jazz best een logische combinatie kunnen vormen, als je maar je best doet. Weiss, begenadigd jazzdocent aan onder meer de New School of Music en Manhattan School of Music, heeft een passie voor de tabla.

Op een hotelbed in het Franse Souillac, omringd door reistrommels, een tabla en oefenpads, maakt de New Yorkse drummer een behoorlijk gesloopte indruk. 'Hey man, leuk dat je belt. North Sea was cool. Het optreden was open, dat is belangrijk. Hoe clichématig het ook klinkt; iedere dag is toch anders. 'We hebben vorige maand gehoord dat de derde leg van onze tour, in Zuid-Amerika, niet doorgaat. We hadden twee vaste gigs geregeld en daaromheen wilde we er nog vier of vijf plannen. Het is balen en ik werd letterlijk ziek van het nieuws. Iedereen houdt de data vrij, maar je doet er niks aan. Hier is het verder prima hoor. Die Fransen hebben zelfs nog een drumstel laten aanrukken, zodat ik kan blijven oefenen.

Morgen spelen we hier nog met Rudresh Mahanthappa: veel zin in en weer compleet anders dan deze band.

'Metal heeft een speciaal plekje in mijn hart. Met deze gasten speel ik al jaren, maar ik wilde met *Starebaby* een intenser geluid zoeken. Zwaardere muziek, zonder daarbij het improvisatie-aspect uit het oog te verliezen. Die tablapatronen kan ik er ook nog goed in kwijt, hoewel dat misschien onbewust gebeurt. We hebben modi gevonden die niet noodzakelijk typisch frygisch of lydisch zijn, maar meer *homemade*, zoals in de ragga-traditie. Bepaalde noten spelen een sterke rol, andere weer minder. Toonladders wijzigen bij stijging of daling. Dat maakt het zowel ritmisch als melodisch interessant. Sommige mensen noemen het een avant-garde avontuur, maar voor mij is het gewoon muziek.

'Ik associeer muziek niet zozeer met labels. Sommige gigs zijn beduidend avontuurlijker dan andere. Er zijn avonden dat je aardig in het centrum blijft bewegen, maar anderzijds kunnen outro's zomaar acht minuten duren. Je weet het niet van tevoren. Vrijheid is het belangrijkste

aspect. Het liefst wil ik de dingen doen die ik op het moment zelf leuk vind. De stemming van de band speelt daarin een rol. En die is misschien weer afhankelijk van het publiek. Soms ben je zo kapot van het reizen dat er onmogelijk nog iets uit je vingers lijkt te kunnen komen, maar is juist de vermoeidheid de factor die ervoor zorgt dat je harder moet werken en daardoor tot ongekende hoogten stijgt.

'Dat laatste is bij mij vaak het geval. Oogcontact en lichaamstaal kunnen daarbij enorm helpen. Het hoogst haalbare is een zelfgecentreerde vorm van meditatie bereiken. Daar is geen sereniteit voor nodig hoor. Een band als Meshuggah heeft op mij hetzelfde effect. Hun grooves bestaan, net zoals bij ons, uit verschillende lagen. Er wordt veel cyclisch gespeeld en dat zorgt voor een trance.' (DW) ■

Onlangs kwam het eerste album van *Starebaby* uit; in maart 2019 neemt de band z'n tweede album op. Weiss nam twee imposante ensembleprojecten op: *Fourteen* (2014) en *Sixteen* (2016), naast tal van albums voor anderen en onder eigen naam.

Reportage met video op Slagwerkkant.nl

Op Slagwerkkant.nl vind je een uitgebreide reportage van North Sea Jazz 2018. We bespreken 16 concerten en daar vind je veel foto's en video-footage bij: Gary Husband, Nate Werth & Larnell Lewis, Han Bennink, Chris Dave, Antonio Sánchez & Pedrito

Martínez, Ton Dijkman, Ruy López-Nussa & Pedrito Martínez en Steven Brezet (inclusief zijn geweldige djembé-solo bij Bokanté). Verder komen aan bod: Questlove, Chris Dave, Willem van der Krabben, Nate Smith, Juan Hundred en Billy Hart.

